

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. — ΑΡΙΘΜΟΣ 6

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

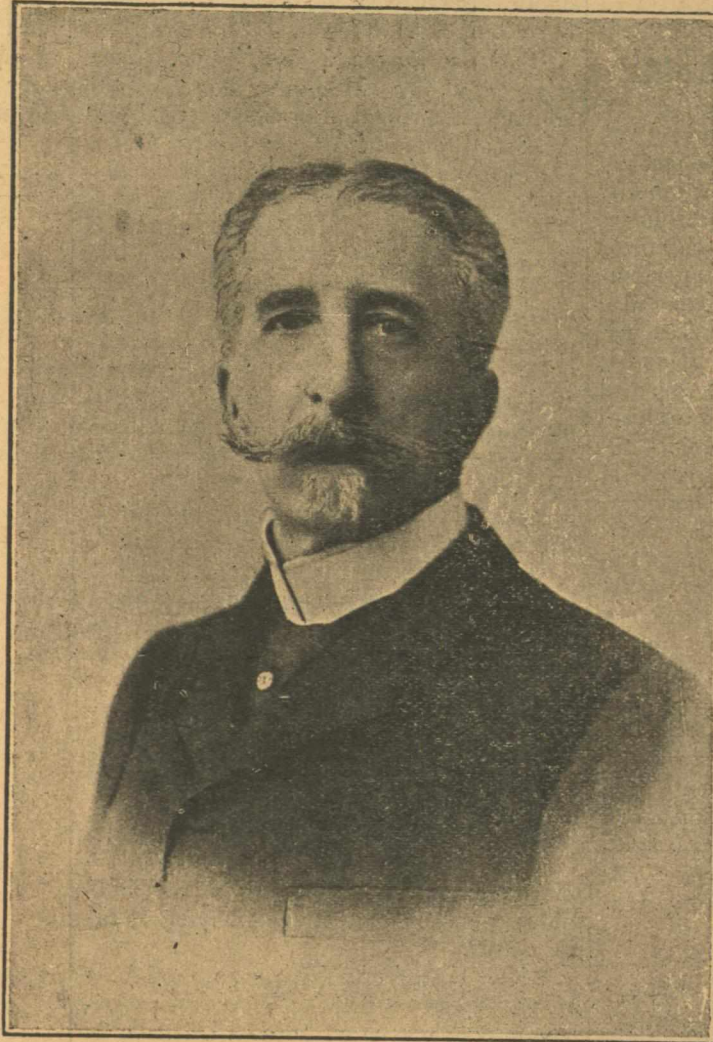
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1909

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

Ο ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΝ ΤΟΥ...

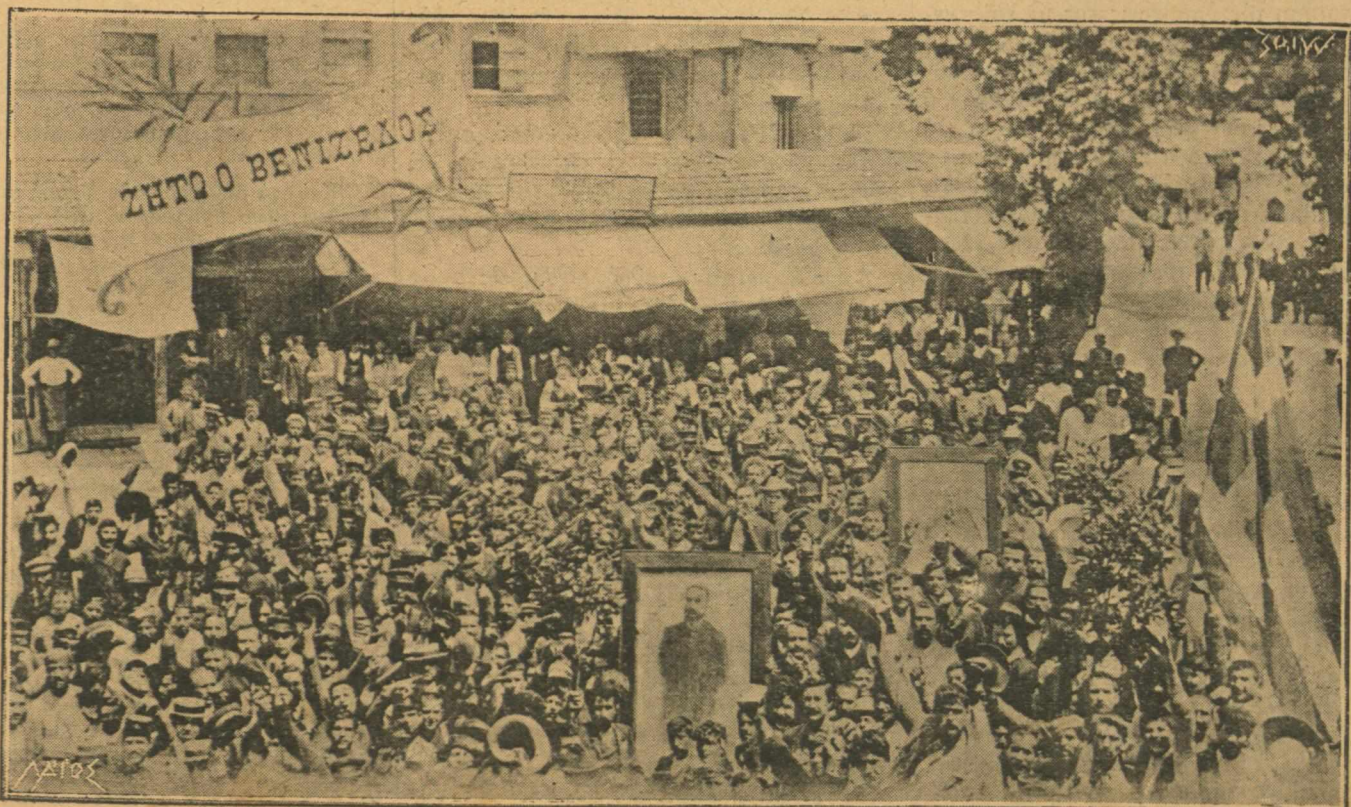

ΠΑΡΑΙΤΗΣΑΣ * * * * *

Ο ΠΡΩΗΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ Κ^{ΟΣ} Γ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΧΑΝΙΑ. — Μία διαδήλωσης υπέρ του κ. Βενιζέλου

(Αποστολεύς ο κ. Μ. ΚΑΝΔΙΩΤΗΣ)

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ Ή ΑΓΚΑΘΙΑ;...

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

ΜΑΡΙΑ, ΦΤΕΛΑΣ, ΚΑ ΡΑΪΛΗ
και ΜΕΛΛΥΡΑΣ

(Χαιρετισμοί, χειραψία κλπ.)

ΚΑ ΡΑΪΛΗ.—Νά σās παρουσιάσω τόν άνεψιόν μου κ. Μελλύραν, δικηγόρον και βουλευτήν... (Κάθονται όλοι)...—Παρ' όλιγο νά μὴν ἔλθω σήμερα επειδή εφοβήθηκα μὴ βρέξη και χαλάσω τὸ φόρεμά μου... Ἄλλὰ ὁ κύριος άνεψιός μου, ὁ ὁποῖος ἦλθε πρὸ δύο ἡμερῶν και φεύγει σήμερα τὸ βράδυ, ἠθέλησε νά γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ ἐκεῖνον πὸ ἀποδίδει τόσον... ὥραϊα και πιστά... τὰ χαρακτηριστικά της σεβαστῆς του θείας...

ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Πράγματι κ. Φτελά, ἡ θεία μου μοῦ ἔκανε τόσους ἐπαίνους γιὰ σās... και τόσο ἐξύμνησε τὴν εὐχάριστη φίλη πού ἦρε στο πρόσωπο της κυρίας σας, ὥστε πολλὴ ἐπεθύμησα νά σās γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ.

ΜΑΡΙΑ και ΦΤΕΛΑΣ.—Ἡ κυρία Ραίλη ὑπῆρξε πάντοτε καλὴ σὲ μās και ὡς φίλη και ὡς...

ΚΑ ΡΑΪΛΗ (Διακόπτουσα).—Καλὴ δὲν τ' ἀφήνετε τώρα αὐτὰ. (Στὴ Μαρία). Καλλίτερα νά μοῦ πῆτε κάτι πού μ' ἐνδιαφέρει πολλὴ αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἦθελα νά παραγγεῖλω στās Ἀθήνας νά μοῦ ράβουν ἕνα φόρεμα και θὰ σās παραπέσω σās, ἡ ὁποία ἐμείνατε ἐκεῖ νά μοῦ συστήσετε... (Ὁ μολοῦν σιγά και ἀπομακρύνονται).

ΦΤΕΛΑΣ.—Και πού πηγαίνετε τώρα κύριε Μελλύρα φεύγοντας ἀπὸ δῶ;

ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Ἐπιστρέφω στās Ἀθήνας. Ἦλθα ἐδῶ μόνον και μόνον γιὰ νά ἰδῶ λίγο τοὺς συμπολίτες μου και γυρίσω ἀμέσως στὴν πρωτεύουσα, διότι προβλέπεται, ὅτι θὰ ἔχωμε σὲ λίγο πολιτικὰς περιπλοκάς. Καμμιά πῶσιν ὑπουργεῖον ἴσως.

ΦΤΕΛΑΣ.—Ναί, τὸ ἄκουσα αὐτὸ. Ξέρω μάλιστα πὸς εἰσθε και ἀπὸ τοὺς μέλλοντας ὑπουργοὺς πού γρήγορα θὰ γίνουν παρόντες. Ἄλλως τε και ἡ ἀξία σας εἶνε τόσον ἀνεγνωρισμένη, ὥστε κατ' ἀνάγκην πλέον...

ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Δὲν βαρύνετε κύριε Φτελά!... Και ποῦς δὲν εἶνε ἀξία σήμερα σὲ καθε ζήτημα! Στὴν πολιτικὴ μάλιστα ὑπάρχει τόση ἀφθονία ἀξιών, ὥστε οὔτε ψάχνοντας δὲν μπορεῖ νά εὑρῇ κανεὶς ἕνα... ἀνάξιον γιὰ νά τὸν κάμῃ Ὑπουργόν... Εἶνε ἀλήθεια πὸς κ' ἐγὼ ἔχω τὴ φιλοδοξία νά κρατήσω στὰ χέρια μου χαρτοφυλάκιον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον μπορῶ νά κανηρῶ, ὅτι δὲν μοιάζω πολὺ με τοὺς ἄλλους και ὅτι ἔχω ἐντελῶς διαφορητικὰς ἰδέας και ἀκριβῶς τὰς ἀρχάς μου αὐτὰς ἠθέλα κάποτε νά ἐφαρμόσω.

ΦΤΕΛΑΣ.—Ἄν και δὲν ξέρω γιὰ σās παρὰ μόνον ὅσα ἐδιάβασα στās ἐφημερίδας, ἐν τούτοις ἔχω τὴν πεποιθήσιν πὸς θὰ ἔχετε κάτι τι νέο, κάτι τι καλὸ.

(Αἱ δύο κυρία πού συνομιλοῦσαν ἐν τῷ μεταξὺ πλησιάζουν τὸν Μελλύραν και τὸν Φτελάν).

ΚΑ ΡΑΪΛΗ.—Αὐτοῦμαι πολὺ πού θὰ σās πᾶρω τὸν συνομιλητήν σας φίλατε κύριε άνεψιέ, ἀλλὰ μὰ φορὰ πού ἦλθα ἐδῶ, ἐννοῶ νά ποζάρω λίγο γιὰ τὴν εἰκόνα μου.

ΦΤΕΛΑΣ.—Εἰς τὰς διαταγὰς σας κυρία μου. (Διευθύνονται ὅλοι πρὸς τὴν δεξιὰν πόρτα).

(Ἀκολουθεῖ)

„ΔΑΦΝΗ“ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ
ΟΥΑΞΕΜΙΑ αἰτήσις πρὸς ἔγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὅτ' ἔψιν, ἐάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.	Ἐτησίᾳ Ἐσωτερικῶν..... Δρ. 5 Ἐξωτερικῶν..... Δρ. 8 Ἀμερικῆς..... Δολλάρια 3 Ρωσσίας..... Ρούβλια 3	Ἀγγελία και Διαφημίσις Λεπτ. 30 ὁ στίχος Καταχῶρ. Τραπεζῶν και Ἐταιριῶν..... Δρ. 1.—
	Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι και λήγουσι διανθίποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.	Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειρὰν τῶν, ἂν ἐγκριθῶσιν, και ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χώρος τοῦ φύλλου. * Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὅσοι ἀπαραίτητος. * Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

Καλὴ ἐδομάς διὰ τοὺς ἠθοποιοὺς ἡ περασμένη. Μία ἀπ' αὐτὰς ἠθοποιοῦσα και μόνον διότι τὴν γυναῖκα και εἶχε ὡς γνωστὸν περιόσασα μὴ γυνῶν, — εἶνε ἐξηκριβωμένον, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν μίαν ψυχὴν, ὅπως οἱ ἄνδρες: τὸ λέγει ἡ σοφὴ ἑλληνικὴ παροιμία—κατῶρθωσε νά τὴν γλυτώσῃ. Μία ἄλλη, ὑπέστη πρωτοφανῆ ἐκβίασιν ἐκ μέρους τοῦ θιασάρχου της, ὁ ὁποῖος μωρισθεὶς εἰσπραξίαν, ἠξίωσε τὰς ἀπαιτήσεις του. Και τέλος μία τρίτη προσέφερε τρία χαστούκια εἰς ἕνα ὑπάλληλον ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος τῆς ἐράνῃ ὑποπίτος κλοπῆς πέντε δραχμῶν. Ἡ τελευταία μᾶς ἔδωκεν ἀξιόλογον μέτρον διατιμῆσεως τῶν χαστουκίων. Ἄν δὲν ἐπρόφρασε τὰ τρία χαστούκια νά τὰ κάμῃ πέντε, διὰ νά γίνῃ σωστὸς ὁ λογαριασμός, τὸ σφάλμα δὲν εἶνε ἰδιὸν της. Εἶνε τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται πάντοτε ἔτοιμοι νά παρεμβάλλουν προσκόμματα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς προχειροτέρας δικαιοσύνης. Πού ξετροπυλῶνουν αὐτοὶ οἱ χασομέρηδες, εἶνε μυστήριον. Ἄλλὰ εἶνε σχεδὸν ἐξηκριβωμένον, ὅτι δὲν προφθάνει νά σηκωθῇ ἕνα χέρι, και θὰ εὐρεθῶν ἀμέσως δέκα ἄλλα νά τὸ ἐμποδίσουν. Τὸ πρῶγμα κατατῆρ σκανδαλώδες και ἀξίζει νά περιληφθῇ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπειράριθμα προγράμματα τῆς ἀναγεννήσεως.

Ὅπως δὴποτε ἰδοὺ τρεῖς γυναῖκες τοῦ θεάτρου μας διὰ τὰς ὁποίας γίνεται λόγος ἐκτὸς τοῦ θεάτρου. Και πρὸ πάντων ἰδοὺ τρεῖς γυναῖκες αἱ ὁποῖαι περοῦν ἀπὸ μίαν τραγικὴν περιπέτειαν και ὅμως μένουσι εἰς τὸ τέλος εὐχάριστημένα.

Ἡ πρώτη θὰ ἔξη τὴν εὐχάριστον, ὅταν τακτοποίησῃ τὰς ὑποθέσεις της μὲ τοὺς νεφρούς της, νά διαβάσῃ μίαν δωδεκάδα συμπαιθικῶν ἄρθρων εἰς τὰ ὁποῖα νά παρηκολούθηται μὲ συγκίνησιν και ἐνδιαφέρον, ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ἡ ἄγνη τοῦ ἰδραργύρου εἰς τὸ πεπτικόν της σύστημα. Ἡ δευτέρα θῆθερῖσεν ἐκφράσεις συμπαιθείας εἰς πλουσιωτάτην ἐσοδείαν και εἶδε διπλασίως ἐνεργητικὴν τὴν ἐνεργητικὴν της. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τρίτην, αὐτὴ ἀπέκτησε δικαίωμα ἐπὶ κάποιος ἐξαιρετικῆς ἐκτιμῆσεως. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εἶνε ἔτοιμοι νά παραφρονησῶν διὰ μίαν γυναῖκα πού δέρνει.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἰχομεν πλέον βαρεθῆ τὴν ὁμοίωμορον οὐκ ἄλλαν ἡ ὁποία γίνεται διὰ τὰς γυναῖκας τῆς σηπῆς. Τὸ ἑλληνικὸν λεξικὸν τῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων ἐκινδύνευε πλέον νά πάθῃ λευγαμίαν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐξάντησιν. Οἱ θαυμασταὶ ὅσοι κρατοῦν μίαν πένναν εἰς τὰ χέρια τῶν ἑσπῶν τὴν φαντασίαν τῶν δὲν εὐρουν κατὶ νέον. Ἄλλὰ και ἂν εὐρεθῇ αὐτὸ τὸ νέον, εἶνε ἔτοιμοι τόσοι νά τὸ ἀρπάξουν, ὥστε παλῶναι ἀμέσως. Αἱ ἴδια αἱ οὐκ ἄλλοι ἀναζητοῦναι ἀμέσως πλέον νά ἀηδιάξουν τὸ λιβάνι τῆς ἰδίας ποιότητος, μὲ τὸ

ὁποῖον ἐκαπνίζοντο δύο φορὰς τὴν ἡμέραν διὰ νά μὴ βασκανθοῦν.

Ἴδοὺ ὅτι ἔξαρνα ἡ διαφήμισις ἔρχεται μόνῃ της μὲ τὸν αὐθόρμητον θόρυβον, πού κἀνουν αἱ φυσικαὶ περιπέτειαι τῆς ζωῆς. Αἱ τρεῖς ἠθοποιοὶ ἐξέφυραν ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς συνειδητέρας οὐκ ἄλλαν εἰς τοὺς μεγάλους κύκλους τοῦ κοινῶν ἐνδιαφέροντος. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δὲν θὰ ἐδιέβασαν ποτὲ καλλιτεχνικάς κρίσεις διὰ τὸ τάλαντον τῆς νεαρᾶς ἠθοποιῶν τοῦ «Πανελληνίου». Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς πού νά μὴν τὰς ἔμαθε ἀπὸ τὴν στιγμή καθ' ἣν τὸ χέρι της ἐπέχει γιὰ τὰ μάγουλα τοῦ ὑπάλληλου τοῦ ξενοδοχείου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕΞΠΕΜΠΤΗ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.—Ὅλοι αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες ἐξακολουθοῦν νά σχολιάζουν ἀκόμη τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, προβλέπουσι μεγάλας ἀνησυχίας διὰ τὸ μέλλον.

* Ὁ «Ἡμερησίος Τηλέγραφος» τοῦ Λονδίνου, βεβαιώνει ὅτι ὅλη ἡ Ἀνατολὴ εὐρίσκειται ἐν ἀνωμίᾳ καταστάσει ἰδίως ὡς ἐκ τῆς ἐκκομότητος τοῦ Κρητικῶν ζητήματος.

* Τὰ Ἀγγλικὰ φύλλα και τὰ Γαλλικὰ δημοσιεύουσι κατ' αὐτὰς τὰς ἀρήξεις τοῦ ἐξερευνητοῦ τοῦ Β. Πύλου Κούκ, αἰτίνας εἶναι πλήρεις λεπτομερειῶν.

* Ὁ δὲ Γερμανικὸς Τύπος, ἐφ' ὅσον δὲν ἐνασχολεῖται μὲ τὴν πολιτικὴν, περιγράφει συνεχῶς τὰς νέας ἀστρονομικὰς κατακτήσεις τοῦ κόμητος Ζέρκελιν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.—Ἐφ' ὅσον πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς ἐπὶ τοσοῦτον αὐξάνει και ἡ ἀνησυχία ἡ κρατοῦσα ὅλους τοὺς πολιτικῶν και στρατιωτικῶν κύκλους.

* Οἱ ἀξιωματικοὶ εὐρίσκονται εἰς ποῖαν τινα ἐξέγερσιν, διότι προβλέπων ὅτι ὅχι μικρόν θὰ εὐρῇ ἀντιδρῶσιν τὸ πρόγραμμά των ἐντὸς και ἐκτὸς τῆς Βουλῆς.

* Φοβόνται και δικαίως, αἱματοχυσίαν ἐν ἣ περιπίπτει οἱ ἀντιδραστικοὶ συγκροτήσων συλλαλητήριον και ἐξωθήσων τὸν Λαὸν εἰς ταραχάς.

* Ἡ Διοικητικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Συνδέσμου τῶν Συντεχνιῶν ἀπεφάσισε τὴν διοργάνωσιν μεγάλης συλλαλητήριου διὰ τὴν 14ην Σεπτεμβρίου εἰς τὸ εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως.

* Εἰς τὸ συλλαλητήριον θὰ μετασχηματισθῶν και αἱ Συντεχνία τοῦ Παιραϊῶς, οὕτω δὲ ὑπολογίζονται ὅτι ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν συναληθισμένων διαδηλωτῶν θὰ ὑπερβῇ τὰς 50 χιλιάδας.

* Ἐκτακτὰ μέτρα ἐλήφθησαν διὰ τὴν

τάξιν, ἐν συννενοήσει τῶν Ἀξιωματικῶν μετὰ τῶν Συντεχνιῶν.—Ἄφου ἀγορεύσων οἱ ῥήτορες, οἱ διαδηλωτὰ θὰ κατευθυνθοῦν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὅπου θὰ ἐπιδώσων ψήφισμα. **Τ.**

Edgar-Allan Poe

EL DORADO

Ντυμένος μὲ χάρι
Ἐνας γενναῖος ἱππότης,
Μὲ ἦλο μὲ φεγγάρι
Πηγαίνει τραγουδᾷ τὰς
Γιὰ νὰ ὑερῇ ζῆτανῶν
Τὴ χώρα τοῦ Ἑλ Ντοράντο.

Ἐγέρας ὁ ἱππότης,
Κουράστηκε ἡ ματιὰ του
Και μέσα τὴν καρδίαν του
Τὴν μαρμαρινὴν ἰακίαν,
Σὰν βλέπει πᾶς δὲν βοᾷκει
Τὴ χώρα τοῦ Ἑλ Ντοράντο.

Ἡ δύναμις τῶν ἄφρων
Και ἐν τῇ ἀρχῇ εἶχε ριχθῆ,
Βλέπει σκία προσκυντή,
Σκιά, τῆς λέει μὲ στεναγμό,
Γιὰ πᾶς μου πού μπορῶ νά βρῶ
Τὴ χώρα τοῦ Ἑλ Ντοράντο.

Ἄπάνω ἀπὸ τοῦ Φεγγαριοῦ
Τὴν περὶ ψηλὴν χαράδρα,
Περὶ κάτω κ' ἀπὸ τῶν Σκιῶν
Τὴ φρενὴν κοιλιάδα
Ν' ἀνέβησιν και νά κατεβῆσιν,
Τὸ εἶπε τὴ Σκιά, σὰν θῆς νά βρῆσιν
Τὴ χώρα τοῦ Ἑλ Ντοράντο.

Κώστας Ουράνης

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΩΣ

Τὴν κρυόλομη μορφή σου δὲν εἶδα
Ἡ θανάσιμη ἀνάδα νά πνίγῃ.
Τῆς φρενῆς σου ψυχῆς μὰ ἀχτίδα
ἀργοπέθαινε, τρεμουλιᾷ ἀπ' τὰ ρίγη,
στ' ὄχρὸ μέτωπό σου.

Σὺ νεκρὸν σου σκιμμένον κρεββάτι,
νὰ κομῆσῃ ζητοῦσα τοὺς πόνο
πὸ, βγαλμένον ἀπ' τὸ κρυφὸ μονοπάτι
τῆς Μοῖρας, μ' ἄχρους ἀγοφῶνους
μοιρολόγια σου κλώθαν.

Και στὰ βύθη σου σὰν ἡ πνοὴ μου
ἐψυχόσασε μὰ ζωὴν ν' ἀναστήσῃ,
σὺ ὅσοι σπῆσῃς τὸ φῶς ἡ ψυχὴ μου
ἐφεγγολούσῃ, πὺ τῶς δαρήσει
στὸ φτωχὸ ὄρφανό σου!

Ἀγγελος Σούλης

ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Γεμίστε τὸ ποτήρι μου ἀπ' ἄλλο κρασί
μ' ὅσοι ὥρατες, μ' ὅσοι ὄρατες ποίησθε σὺ χῶμα
πάρτε γιὰ μίαν φορὰ τὰ κἀλῃ σας ἀνομία
μ' ἔλατε νά γιορτάσωμε μαζί.

Ὁ σὲς παρθένης ἀπείρες και ἀμόλυντες
ἐλάτε νά μοῦ δώσετε τὸ πρωτὸν φίλῃ σας,
ποῖος ἔχει ἀχ ποῖος ἔχει μὴ τὰ φίλιὰ σας μὲ μαγέ
μ' ἔρθω κ' ἐγὼ μαζί σας.

Ἡράκλειον—Κρήτης **Ἰσμήνη.**

ΟΥΑΞΕΜΙΑ ἀποδείξει συνδρομῆς ἡ ἄλλη
εἰσπραξίς πληρωμῆς εἶνε ἰσχυρὰ, ἐάν δὲν
φῆρῃ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Διευθυντοῦ και
τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου.

ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΤΑΧΤΑ

Με πολὺν ἐνθουσιασμό μᾶς παρουσίασαν ἡ «Α-κρόπολις» ὡς ποιήτρια τῆς δεσποινίδας Διλικῆς Μπέ-ταικας, ποὺ εἶναι μόνον 16 χρονῶν ἡλικίας.

— Καὶ δημιουργοὶ τακτικὰ ποιήματά της.

— Αἶτις ἀπὸ τοὺς στίχους τῆς μικρᾶς δεσποινί-δος ἀξίζουσιν, μικροὶ ὅμως δὲν ἔχουν καὶ μεγάλη δια-φορὰ ἀπὸ τὰ τραγουδιὰ τῶν ἐσπερινῶν ἐφημε-ρίων.

— Δίνει ὅμως μεγάλας ἐπιπέδες ἢ δ. Μπέταικα νὰ γράψῃ κατ'ἑαυτὴν...

— Στὰς Καλιμάχους παρεστῆθη τελευταία μία κο-μωδία τοῦ Πέτρου Μαντανάκου, ἐπιγραφόμενῃ «Λόλα».

— Τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ βῆγῃ καὶ σὲ βιβλίον.

— Ὅταν ἰδοῦμε τὸ βιβλίον θὰ μιλήσουμε πλατύ-τερα γι' αὐτό, γιὰ τὴν ἀξίαν.

— Στὸ φυλλάδιον τῶν «Παναθηναίων» τῆς 15-31 Αὐγούστου δημοσιεύεται τὸ δημοτικὸν τραγῶδι «Τὰ ἐνιαυθέρφα» μὲ παρατηρήσεις τοῦ κ. Θ. Κληρονόμου.

— Ἀκόμα καὶ συνέχεια τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Σο-λομοῦ.

— Οἱ ἐπιστολᾶς αὐτῆς ἦσαν ἡ αἰτία νὰ γένῃ τὸση συζήτησις τελευταία ἀπὸ τοὺς χρονογράφους τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων περὶ τοῦ πότε πρέπει νὰ δημοσιεύωνται τὰ ἰδιαιτέρως γράμματα τῶν μεγάλων.

— Ὁ κ. Κ. Παλαμῆς ἐδημοσίευσε ἐπικαιρότατα, τώρα μ' αὐτῆ τῆς πολιτικῆς κατάστασι, τῆς δευτέρας οἰσρᾶ ἀπὸ τὰ «Σατυρικά γυμνάσματα του».

— Ἀπ' ἐποῦ περνᾶει ὅλη ἡ σαπλίνα μα...

— Ἐξεδόθησαν οὖς τόμοι τὰ «Πατριωτικὰ τραγού-δια» τοῦ κ. Ἀλέκου Γαλανοῦ.

— Ὁ κ. Τιμ. Σταθ. γράφοντας γι' αὐτὰ, γράφει καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον αὐτοῦ γιὰ κάποιους ποιητὰς μᾶς :

— «Μερικοὺς ποιητὰς τοὺς αἰσθανομένα γράφον-τας τοὺς στίχους των, σὺν νὰ βγάξουν τὰ δόντια των!»

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἀφιερώνεται εἰς τὴν ἡρώϊδα τῆς ΠΑΤΡΟΥΛΑΣ ΒΡΥΩΝΗΣ

Δὲν ἦτο ὄνειρον—οὔτε καρμιά παραλόγησις ἀπὸ τὸν περσὸν τῆς δ.τι. ἔβλεπε διὰ μέσου τῶν μεταξί-νων καὶ βεβαρημένων βλεφαρίδων τῆς τῆν νύκτα ἐκείνην ἡ ἀγαπημένη κόρη—ἡ ὁποία κατέκειτο ἡ-μικονίας μέσα εἰς τὴν λευκὴν ἀγκάλην τῆς παρθε-νικῆς τῆς κλίνης.

Μία γυναικα— ὄραϊα ὄς ὄνειρον— καὶ φανερά ὡς ἡ ἀλήθεια—μὴ ἀγνωστος ἐβρισκτο ἀπέναντι τῆς.

Ἐφόρει πορφύραν—κ' ἐκράτει μάχαρην.

Διαίτ' μὲ κινεῖται εἰς φοβισμένην; Ἐρωτᾷ τὴν κόρη—μὲ μίαν βρασίαν—ἀλλὰ καὶ μελαγχολικὴν φωνήν. Μὴ σὲ τρομάζει; τὸ μαχαίρι αὐτὸ ποῦ κρατᾷ; Ἄλλ' αὐτὸ δὲν χρειάζεται πλέον.

Καὶ ὄμως! μὲ αὐτὸ ἔκοψα τὴν πορφύραν ποῦ σοῦ ἐφόρεσα—καὶ σέκαμα σὰ βασιλοπούλα!

Μὲ αὐτὸ ἀνοίξα τῆς λευκῆς σελίδος τοῦ κλειστοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς σου—διὰ νὰ γράψῃ μέσα εἰς αὐτὸ ἐν' ἀπὸ τὰ ὀραϊότερα ποιήματά τοῦ Ὀ Καίρη.

Καὶ μὲ αὐτὸ ἀνοίξα καὶ ἄλλας—βαθυτέρας πηγᾶς ἀγάπης εἰς τὰ στήθη τῶν ἀγαπημένων σου.

Ναί! μὲ αὐτὸ!...

— Ποῖά εἶσαι; Ποῖά εἶσαι σὺ; Ἐλεγαν ὡς νὰ παραμιλοῦσεν ἡ πληγωμένη.

Τί ζητᾷς ἐδῶ; Τί θέλεις ἐδῶ σὺ;

— Νὰ μὲ ἀκούσης. Ἄπαντ' ἡ ἀγνωστος. Αὐτὸ μόνον.

Ἄκουσε—κόρη μου!

Τὸ αἶμα ποῦ ἔτρεξεν ἀπὸ τὰς πληγὰς ποῦ ἀνοι-ξεν αὐτὸ τὸ σῆμα—ἔδαψε τὸ ταπεινὸ σου φέρεμα καὶ τόκαμε πορφύρα δοξασμένην.

Ἐδαψε καὶ τὰ χλωμά τὰ ρόδα τοῦ προσώπου σου—καὶ τόκαμεν ὀραϊότερα! Σὺν τῆς Ἀδύτης.

Καὶ μὲ τὸ αἶμ' αὐτὸ θὰ γράψῃ μέσα εἰς τὰς λευκὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς σου ἐν' ἀθάνατον ποιή-μα Ὀ Καίρη ποῦ θὰ τὸ τραγουδοῦν τὰ χρόνια εἰς τὰς ἐρχομένας γενεάς.

Κ' ἐνθ' οὐ θὰ ἐβρισκῶσαι τότε μακρὰν—πολὺ μα-κρὰν—καὶ θὰ ζῆς μέσα εἰς τὴν γαλανὴν πατρίδα τῶν ὄνειρων—θὰ σὲ συνθροῦνται—καὶ θὰ σ' ἀγαποῦν ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς.

— Θὰ μάγαποῦν! ἀνεφάρμοσις ἡ πληγωμένη— ἐν ἀγρίῳ ὄνειρῳ καὶ κατὰτρομος. Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ μάγαπῶ κανεὶς!

Καὶ ἀνοίγουσα τὰ φλογισμᾶ ἀπὸ τὸν περσὸν ὄραϊα καὶ γλαρὰ τῆς μάτια—φωναίξει πρὸς τὴν ἀγνωστον :

— Δὲν θέλω παῖδ' ἀκούουσι τίποτε : Φύγε! Φύγε!

— Δυστυχομένη! τῆς λέγει ποιντικῶς ἡ ἀγνωστος— πλῆθυσσάουσα ἀκόμη περισσώτερον. Ἐδοκίμασε τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων ὡς θνητῆ. Τώρα— θὰ τὴν ἀ-πολαμβάνῃς ὡς ἀθάνατη!

Καὶ θεοπούσα τὰ μεταξίνα καὶ λυμμένα ξανθὰ μαλλιά τῆς κόρης—ποῦ ἐχάιδεσαν κ' αὐτὰ τὸ ἀγὸν τῆς μέτωπον—κέρουσαν τὸ λευκὸ προσκέ-φαλό τῆς—τῆς λέγει μὲ γλυκύτερ' ἀκόμη φωνή :

—Κύτταζε—κόρη μου—τὰ χρυσοξανθὰ μαλλιά-κια σου! Ἐγὼ φωτοστέφανον εἰς τὴν ποινεμένην ὄψι σου—ποῦ ὁ πόνος δίνει τὴν γλωκίην ἀχνάδα τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Ὁ πόνος ποῦ σοῦ χάρισε τὸ σῆμαρον αὐτό.

Καὶ εἶσαι καὶ σὺ ἅγια τώρα πλέον.

Καὶ εἰ ἄγρια δὲν ὑποφέρουν πλέον. Οὔτε πονοῦν πλέον.

Πονοῦν—μόνον διὰ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων.

Καὶ τὰ μαλλιάκι' αὐτὰ σου—ποῦ ἀνατρίχιασαν ἀπὸ τὴν φρικὴν—κ' ἐλύθησαν ἀπὸ τὸν ἄγριον ἄνε-μον τῆς συμφορᾶς ἐπάνω εἰς τὴν παρθενικὴν λευ-κότητα τῶν ὤμων σου—κἐπλέθησαν κατόπιν ὡς αἰματομῆν' ἀγκάθια γύρω ἀπὸ τὴν λευκὴν ἀγνό-τητα τοῦ μετώπου σου—θὰ σοῦ τὰ πλέξω ἐγὼ βα-σιλικὸν στέμμα—ἀντάξιον τῆς πορφύρας ποῦ σοῦ ἐ-φόρεσα—καὶ τοῦ θρόνου ποῦ θὰ σὲ ἀνεβάσω—καὶ ποῦ θὰ βλέπῃς ἀπ' ἐκεῖ πρὸς μικροὺς καὶ πρὸς τα-πεινοὺς ἐκείνους ποῦ σέπικρανεν...

— Ποῖός τραγουδεῖ τόσο γλυκὰ; ποῖά μουσικὴ παίζει τόσο γλυκὰ; Ἐρωτᾷ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια— καὶ ὡς ὄνειρομῆν' ἡ πληγωμένη κόρη... Ποῖά εἶσαι οὐ λοιπόν;

— Κοιμήσου! Κοιμήσου—γλυκαῖά μου κόρη! Τῆς ἔλεγαν—ὡς νὰ τὴν ἐναναρίξῃ ἡ ἀγνωστος ἐκείνη.

Μέσα εἰς τὰ γλυκὰ ὄνειρα ποῦ θὰ σὲ πάρουν στὰ φτερά τῶν θὰ ἰδῆς καὶ τὰς μορφὰς ὄλων τῶν ἄλ-λων Ἱερῶν ποῦ θὰ σὲ φιλήσῃ τῶν ἀδελφικᾶ—καὶ ποῦ θὰ σὲ πῶν: ἀδελφὲ τὸν!

Ἐκείνης θὰ σοῦ τὰ ποῦ καλλίτερα δλ' αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα ἐγὼ.

Κέκλεινες θὰ σοῦ πῶν καὶ γιὰ μένα.

Κοιμήσου... Κοιμήσου—γλυκαῖά μου κόρη...

Κένθ' ἐβλοῦσεν ὁ ὄντος γλυκὰ γλυκὰ τὰ ποινε-μένα μάτια τῆς πληγωμένης—τάνοιξε καὶ πάλιν—καὶ ἀναφανεῖ πρὸς τὴν ἀγνωστον :

— Ὡ! μεῖνε! μεῖνε κοντὰ μου—γλυκαῖά σε-ρῆνα! Μὴ φύγῃς! Μὴ...

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΕΤΗΣ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΗΣ

Τὸν πρωτοεῖδα στὴν πλατεία τοῦ Φαλήρου τὴν περσιότιχη Κυριακῆ.

Ἀμοῦστακος ἀκόμη, μὲ μάτια σπινθηροβόλα ποῦ ἄλλοτε καυτοῦσαν τὴν ξέθερα καὶ ἄλλοτε προ-σηλοῦντο στὴ γαλιανὴ θάλασσα.

Φοροῦσε κατὶ σαχτεροῦ ροῦχα, τὰ ὁποῖα ὁ γά-φρης τῆς πατρίδος τοῦ ἐφαρμόζων τὴν τελευ-ταίαν μόδαν τοῦ τόπου του, εἶχε κατορθώσῃ νὰ φαινοῦνται ὡς μὴ παντελοῖν σὺν κατὶ μεταξὺ βράκιας καὶ παντελονίου τῶν Ζουάβων, τὸ δὲ σακκάκι σὺν ναυτικῇ μιλῶσῃ, καὶ ἔπλεε μέσα σὲ κατὶ υπερφύνηλα κολλάρια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστη-ρίζετο ἕνα φιογκάκι, κατὰ τρόπον ἐντελῶς πρω-τότυπον!

Ἐρρυσμολοῦσε τὴν μαμὰ του. ἕνα ὄγκον σα-κῶν χρομένον μέσα σὲ δαντέλλαις, φουστάνια, σαφλόταις καὶ βέλα, καὶ ἐκίνε τὸν μικρὸν τῆς Ἐμμανουήλιον, ἕνα παιδάκι μὲ ναυτικὰ, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐκλαε καὶ ἄλλοτε τραγουδοῦσε, καὶ τὴν δεσποινίδα θυγατέρα τῆς, ἡ ὁποία ὡς πρώτην φορὰν βγαίνουσα στὸν κόσμον—καὶ μάλιστα σὲ τόσο κόσμον—τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα!

Δὲν εἰμποροῦσε νὰ περιπατήσῃ. Καὶ τὸ μεγα-λοπρεπὲς—γιὰ ἐπαρρησιοπούλαν βράδιόμα τῆς, ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ μοιάσῃ σὺν κόντια, συχνὰ διε-κόπτετο ἀπὸ τὰ σπρωξιμάτα καὶ τῆς κλωστικῆς τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἐνθ' οὗ μάτια τῆς αἰδη-μόνως κατεβασμένα πρὸς τὰ κάτω μάτην ἐξή-τουν νὰ εἴδουν ἐκεῖνὸ ποῦ ἔφαγε!

Ἡ οἰκογένεια, ποῦς ξεῖρει τίνας ἀρχοντοχο-ριάτης, εἶχεν ἐπισκευθῆ τὴν προεπινοῦσα χάριν τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ πρωτο-τόκου, ὅστις ἐπὶ τῆ εὐκαιρίας αὐτῆς εἶχεν ἀντικα-ταστήσῃ ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τὸν πα-τέρα του, τὸν ὁποῖον ὁ τραγητῶς καὶ αἰ ἄλλα παρεμφερῆς ἐργασίαι του θὰ εἶχον κρατήσῃ ἀ-ναμιφίβλους τὸ χωριὸ του.

Κατὰ συμπλῆττον ἦλθον καὶ ἐκάθισαν στὸ δι-πλανὸν μου τραπέζι ὅπου ἡ συνομιλία τὴν ὁποῖαν ἤρχισαν κατόπιν ἐπεβεβαίωσεν ἐντελῶς τὴν πρώ-την γνώμην ποῦ ἐσημάτισα, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πρωτοετοῦς φοιτητοῦ.

Διέταξεν παγοτά καὶ γρανίταν ὁ φοιτητῆς.

Καὶ ὅταν τὰ πρῶτα κατεβροχθίσθησαν, τὴν ἴδιαν δὲ τὴν ἔλαβε καὶ ἡ γρανίτα, ἀλλ' ὀλίγον βραδύτερα, διότι ὁ νεὸς ἠγγύος τὸν σκοπὸν καὶ τὴν χορὴν τὸν καλαμῶν, τὰ δὲ ἰκονίτια πρὸς τὰ περὶ βλέμματά του ἔλαβον ἀπάντησιν μόνον ὅταν εἶς λογαθὸς ἐρρόφα ἠδονικώτατα τὴν γρα-νίταν του, ἔλαβε πρῶτὸν τὸν λόγον ἡ μαμὰ.

— Λοιπὸν. Νεῖτον, (τὸ ὄνομα τοῦ φοιτητοῦ) τὰ εἶπαμε. Θὰ εἶσαι τακτικὸς στὰ μαθηματά σου καὶ

νὰ μᾶς γράψῃς πῶς τὰ πάς. Ἄν σοῦ φανοῦν δύσ-κολία, εἶα νὰ καθίσης λιγαίε εβδομάδες σπῆτι νὰ ξεκουρασθῆς ἀπὸ τὸ διάβασμα.

Ὁ Νεῖτος δὲν ἀπήντη.

— Νὰ μᾶς γράψῃς τακτικὰ, ἐξηκολούθητε πά-λιν ἡ μαμὰ, πῶς τὰ πάς μὲ τὴν σητηνοικοκυρὰ σου, γιὰτὶ δὲν μοῦ ἐφάνηκε καλὴ νοικοκυρὰ. Δὲν εἶδες ποῦ εἶχε ἄπλυτα τὰ τζέμια τῆς σάλας;

Ὁ Νεῖτος δὲν ἀπήντη πάλιν.

— Καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ γράφω, ἐξηκολούθησε μει-διῶσα ἡ μαμὰ, καὶ στὰ γράμματά μου κατὶ θὰ βροίσῃς μέσα ἰδιαιτέρως... Μόνον νὰ μᾶς γράψῃς πῶς θὰ τὰ πηγαίνεις μὲ τὰ μαθηματά καὶ τὴν σητηνοικοκυρὰ σου...

— Ἐγὼ, ἔλαβε τώρα τὸν λόγον ἡ ἀδελφὴ του, θέλω νὰ σοῦ στέλλω περιοδικὰ γιὰ ἐργόχειρα, καὶ ὅταν θὰ μοῦ γράψῃς, ν' ἀναφέρῃς καὶ εἰδιαι-τέρας χαιρετίσματα στὴν Νίτσα τῆς κυρᾶ Πά-τρος.

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ὁ Νεῖτος, ἀνοίξας διὰ πρώτην φορὰν τὸ στόμα του.

— Καὶ σὺ Γάγοι τί θέλεις; ἠρώτησε τὸν με-κρὸν ἀδελφόν του, ὅστις προσεπάθει νὰ βροίξῃ μίαν κυρίαν ποῦ ἐκάθητο παραπλευρῶς, μὲ τὰ καλαμάτια τῆς γρανίτας.

— Τιποτα, νὰ μ' ἀφήνῃς νὰ παίξω!

— Μὰ δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖ νὰ σ' ἐμποδίζω, διεμαρτυρήθη ὁ Νεῖτος. Ἐγὼ ἐδῶ ἔχω ἄλλη δου-λειά, τώρα μάλιστα μὲ τὸ κίνημα! Ἐμεῖς οἱ φοιτηταὶ καὶ οἱ ἀειμοματικοὶ θὰ κανονίσωμε τί πρέπει νὰ κἀνῃ αὐτῆ ἡ Βουλὴ, ποῦ συνειθίσει νὰ κοιμάται σὺν τὸν μαμαῖά ποῦ ροχαλίζει!

Ἡ μαμὰ παρετήρησε τώρα τὸ παιδί τῆς μὲ θαν-μασμοῦ, τοῦ ὁποῖου καὶ ἡ κόρη δὲν ἔμενεν ἀμέ-τοχος.

Σοβαρὰ τὰ πράγματα βλέπετε, ὁ γυῖος τῆς θὰ ἐκανονίξῃ τὴν ἐργασίαν τῆς Βουλῆς, μόλις πά-τησε στὸ Πανεπιστήμιον. Ποῦ νὰ μείνῃ λίγο και-ρὸ ἀκόμη; Θὰ σταματούρησῃ!

Ὁ Νεῖτος ἔλαβε τώρα φῶς ἀρειμάνειον, ὄσφ καὶ σοβαρὸν καὶ ἐπανελάβε.

— Σὺν θέλῃ, ἄς μὴν ἐργασθῶ! Ὅθ' ἀδιόξουμε τοὺς βουλευτὰς καὶ θὰ βάλωμε ἡμεῖς ὄσους θέ-λουμε. Τότε νὰ ἰδῆς! Ποῦ θὰ μᾶς αἰτῶ ὁ κυρ-Γεωργιάκης, ποῦ μᾶς κἀνῃ τὸν βαρὺ, καὶ πέρνει τὸν βαρὺ γλυκὸ του στὴν Βουλὴ. Ὅθ' τὸν στεί-λωμε στὸ κτήμα τοῦ πάλλιν...

Ἡ μαμὰ, ἡ κόρη τῆς καὶ ὁ μικρὸς ἐθαύμαζαν καὶ ἐκαμάρωναν συγχρόνως τὸν Νεῖτον των, ἐνθ' ἔβροχα καιροὶ καὶ τῶσκα!

Σ' ΕΝΑ ΧΕΡΑΚΙ

Κροῦπ.

Προχθὲς πέρασα ἀπὸ τὸ καφενεῖον ὁ «Γαμ-βέττας». Ὁ πολεμάρχης Νεῖτος, ὁ σατήρ τῆς Πα-τρίδος, ὁ πατήρ τῆς Βουλῆς, ἔπερνε τὰ πρῶτα μαθηματά τῆς πρέφας ἀπὸ μερικοὺς συναδέλ-φους του!

Κροῦπ.

Ἐνα χερὰκι ὄρατο, ἀγνόητο, ἀπαλό, Σὺν τὴν ὄροσού! ἀνάλαφο οὐ ὀδόν ἐπάνω φύλλα, Προῖθμον πᾶν' ἀκούραστο, εὐγενικό, καλό, Καθ' ἄγνιμά του ἕνα φίλι ζωὴ μ' ἀνατοίγυλα, Θεῖα γαλήνη κ' ὀμορφία καὶ φῶς, παρηγορῶ, Τὴ νύχτ' ἄχτιδα φεγγαροῦ κ' ὄσφρη τὴν ἡμέρα. Ἡλιος, ἀγέρι λούλουδο, χαμόγελο, φωτιά, Μὲ γίλια χρώματα χλωμά κατὰ τὴν δίοι λέρα.

Δημακόπουλος

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Ἐαῖρα χθὲς σιὴ μάγισσα ἂν μ' ἀγαπᾷς νὰ μάθω, Καὶ μοιτ' ἀγάπην μου γλυκαῖα φοικετο κακὸ θὰ πάθω.

Μοῦτε πῶς μ' ἀγαπᾷς ποῦν καὶ θέλεις νὰ σὲ πάρω, Μὰ θάχωμ' ἀστοχολαίμην μου τὸ χάρο γιὰ κοιμαρῶν.

Γλυκαῖα ποῦ δᾶνε ἡ στιγμὴ καὶ τριουνηγιομένη, Νὰ ξεφυγῶ νὰ σὲ κρατῶ μικρὴ μ' ἀγκαλιασμένη...

Δόγης.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Μεγάλωνες ὀλόδροσθαι παιδοῦλα μου γλυκαῖα, ὄμοια μὲ ὀδοῦ τοῦ Μαγιοῦ, μὲ κρίνον μυρωμένον καὶ στὴν ἀγνή σου τὴν ψυχὴν κατὶ ἔσπινουσε πειά, κάποιες ἀόριστες ὀρμὲς ὁδοῦ τοῦ λιγωμένου.

Καὶ μ' ἀνοίειάτην βραδυά' ἄγ' τί βραδυά' ἐκείνην σιγὸσβυσε ἀγνόητη κ' ἀπεκοιμήθης ἀπαλά, ἔτσι γλυκὰ λιγώφυη καὶ τὸ τραγοῦδι ὄρβνει, στὴν ἡσυχίαν κ' ἀπέραντη τῆς νύχτας σιγαλιά.

Ναί, τὸν ἀγαπῶ. Ἄν δὲν τὸν ἀγαποῦσα, δὲν ἄθνηκα.

Κώστας Μητρομελέτης

ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

— Μὰ ὄρξεις ἐσὺ τὸν ἑαυτὸ σου; ἐπρόλαβε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ Βιολάνταινα.

— Τὸν ὄρξω!

— Ὅχι! ὁ πατέρας σου σὲ ὄρξει! ὁ πατέρας σου ὄρξει καὶ μέγα, καὶ τὸ Νταντῆ, καὶ τὴ Νίονια καὶ ὄλους.

— Δὲν ξέρω γιὰ σὰς, μὰ ἐμένα δὲ μὲ ὄρξει, Ἐγὼ, ἐγὼ ὄρξω τὸν ἑαυτὸ μου! νὰ, κύτταζε, τὸν ὄρξω!...τὸν ὄρξω!...

Κ' ἔκαμψε τὸ δάκτυλό της, καὶ τὸ ἐδάγκασε στὸν κόμπο μὲ λύσανα, καθὼς ὄμιλοςος. Καὶ ὁ πόνος ἔδωκεν εἰς τὴν φωνὴν της, κατὶ τὸ ἀπερίως τρα-γικόν καὶ ἡ Βιολάνταινα, καὶ αὐτὴ ἀκόμα, ἠσθάν-θη ὅτι ἦταν μεγάλη ἡ στιγμὴ ἐκείνη.

— Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό; ἐρώτησε μὲ τρόπον.

— Νὰ, ὅτι τὸν ἑαυτὸ μου τὸν κἀνω ὅτι, θέλω...

Μπορῶ νὰ κόψω τόρα τὸ χέρι μου καὶ νὰ τὸ πε-τάξω ἀπὸ τὸ παραθύρι; Ἐ ὄρξω τὸν ἑαυτὸ μου.

Ὁ πατέρας μου τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ. Πῶς θὰ μὲ δειρῃ; πῶς θὰ μὲ κλεισῃ; πῶς θὰ μὲ σκο-τώσῃ; Τί μὲ τοῦτο; Πάλι ἐγὼ κἀνω ὅτι, θέλω...

— Τὸν ἑαυτὸ μου,—καὶ σὰ δὲ θέλω ἐγὼ, ἄλλον ἄν-θρωπον δὲν πέρνω. Ὅχι, ποτὲ δὲ θὰ μὲ δῶσῃ σὲ ὅποιον θέλεις ἐκείνους. Σὰς τὸ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρητε μὴ γιὰ πάντα, γιὰτὶ δὲν θὰ τὸ ξαναπῶ: Ἡ τὸ Χρηστάκη ἡ κανένα. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Στέλλα τοῦ Βιολάντη!

Κ' ἐκτόπησε τὸ στήθος της τὸ πλατὸ μὲ δύναμιν, κ' ἀπὸ τὰ μάτια της τὰ ἀδάκρυτα ἐτοξεύθη ἀγρία ἀστραπή. Ὁ, ἦταν ὄρατα τὴν στιγμὴν ἐκείνην! Τὸ πάθος τῆς ἐχρυσώθηκε, τῆς ἐξωγοῦντος τὸ κα-τάλευτον πρόσωπον! τὰ πέταλα τοῦ κρίνου ἐπῆραν ἕνα ῥόδιον χρώμα' ἀδύνατον. Ἰχθυος κακοπαθείας δὲν ἐφάνητο πλέον, καὶ διὰ μίαν στιγμὴν ἡ κόρη ἔλαμψε μὲ τὴν πρῶτην τῆς εὐμορφίαν τὴν ὑπερή-φανην, μὲ τὴν πρῶτην βγῆται καὶ ζωὴν.

Ἡ Βιολάνταινα ἀναγκάσθηκε νὰ χαμηλώσῃ τὸ κεφάλι. Ἐβλεπεν ἔξωθεν ἐμπρὸς τῆς μίαν δύναμιν ἕναν, ποῦ δὲν τὴν ἔβλεπε, ποῦ δὲν τὴν ἐφανταζέτο ὡς τόρα. Ἀλήθεια, αὐτὴ ἦταν ἡ Στέλλα τοῦ Βιο-λάντη, ἡ κόρη τοῦ πατέρα της.

— Ἐκατάλαβα, ἐψέθισες μὲ λύπην μὰ δὲν σὺλ-λογιζέσαι, δυστυχισμένη, τί θὰ πάθῃς, ἂν ἀκούσῃ τέτοιο πράγμα; ὁ πατέρας σου;

— Δὲν τὸν φοβῶμαι! ἐφώναξεν ἡ Στέλλα! καὶ τί θὰ μοῦ κἀνῃ; ὁ πατέρας σου...

Ἐ, δὲ μὲ μέλεις; σὸ εἶπα. Ἐγὼ δὲν γυροῦν νὰ ζῆ-σω, παρὰ νὰ ζῆσω εὐτυχισμένη. Ἄν δὲν μπορῶ, καλλίτερα νὰ μὲ σκοτώσῃ... Καλλίτερα νὰ πε-θάνω... Στάσου νὰ σοῦ πῶ ἂν δὲν ἔγραφα ἐκεῖνο τὸ γράμμα; δὲν θὰ μ' ἐγνοιάξῃς μὰ τόρα ποῦ τὸ ἔ-γραφα, θὰ κἀνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σώσω τὴν ὑπό-ληψίν μου. Θὰ μοῦ τὴν σώσῃ ὁ γάμος; θὰ μοῦ τὴν σώσῃ ὁ θάνατος; Μοῦ εἰνε ἀδιάφορο. Εἶδες ἂν ἄ-νοίξῃς τὸ στόμα μου νὰ παραπονεθῶ ποτὲ γιὰ τὰ βασανιστήρια ποῦ μοῦ κἀνετε τόσο καιρὸ...

— Καλὲς τίνας τὰ λές αὐτὰ τὰ παραπονοῖα; εἶ-πε ἡ Βιολάνταινα μὲ μορφοσμὸν ἀνυπομονίας. Καὶ τί πῶς ἔγραψες ἕνα γράμμα, ποῦ τὸ κάτω-κάτω τὸ πῆραμε πίσω;... Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τί εἶνε: εἶνε... ποῦ ἀγαπᾷς τὸ Χρηστάκη.

Ἡ Στέλλα ἐκλονίσθη ἀπὸ πάλμον δυνατόν. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἤλθε νὰ τὸ ἀρνήσῃ, νὰ τὸ κρύψῃ. Ὅχι, δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος... Ἀλλὰ ἔπειτα ἐσυλλο-γίσθη, ὅτι μὴ ποῦ ἀρχίσει, ἔπρεπε νὰ τὴ εἰπῆ ὄλα! καὶ ὡς νὰ τὸ ἔβλεπε πῶς ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποῦ θὰ μιλῶσεν, ἄντηλος διακίμας ὅσον θάρρος ὀ-πῆρχεν εἰς τὰ βῆθη τῆς παρθενικῆς τῆς ψυχῆς, καὶ εἶπε :

— Ναί, τὸν ἀγαπῶ. Ἄν δὲν τὸν ἀγαποῦσα, δὲν

θὰ τοῦ ἐξῆνα ἀκρόασι' ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσα, δὲν θὰ μ' ἐγνοιάξῃς γιὰ τὸ γράμμα, — ὅστε ἡ πρώτη εἶμαι ὅστε ἡ ὑστερη,—δὲν θὰ ἐπιμένα ὀλωσθῆς, καὶ θὰ ἔπερνα ὅποιον ἠθέλειν ὁ πατέρας μου. Μὰ τὸν ἀγα-πῶ, καὶ θὰ κἀνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ τὸν πάρω.

— Βγάλτο αὐτὸ ἀπὸ τὸ νοῦ σου, γιὰτὶ ὁ πατέ-ρας σου δὲν τάκουε! εἶπεν ἡ Βιολάνταινα.

— Ποῖός το ἔβρε!... Μπορεῖ σὸ τέλος νὰ μὲ λυπηθῇ καὶ νὰ ἰδῇ τὸ σωστό. Ἐχοῦμε τόσα παρα-δείγματα!

— Ἄ! τέτοιες ἐπιπέδες ἔχεις; ὦ, κακομοῖρα, κακομοῖρα! δὲν τὸν ἔβρεις τὸν πατέρα σου!

— Μπορεῖ μὰ ἐμένα δὲν μὲ χωραῖε ἄλλο ἐτοῦτο τὸ σπῆτι.

Διακίμας ἡ Στέλλα ἐγινε μελαγχολικῆ. Ἐκάθισε πάλι σὸ διωνάκι, καὶ μὲ φωνὴν περιλυπητῆ, σὺν νὰ μιλοῦσε μονάχη τῆς, ἐθακοῦσθησεν :

— Ὅχι! δὲ μὲ χωραῖε τὸ σπῆτι... Σὲ κάλλε κτύπημα ποῦ μοῦ δίνουν, ἀκούω μέσα μου σὰ μὴ φωνὴν νὰ μοῦ λέγῃ: «Φύγε!... Φύγε!...»

Ἡ Βιολάνταινα ὄρμησεν ἔξω φρενῶν, μὲ τὰ χέ-ρια σκωμμένα, μὲ τὰ μάτια ἄγρια.

— Τί εἶπες; ἐφώναξε' νὰ φύγῃς; ὦ, συμφορὰ μου καὶ μαυρίλα μου!... νὰ φύγῃς;

— Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα! εἶπεν ἡ Στέλλα μὲ περιφρόνησιν. Σὲς μοῦ τὸ λέτε μὲ τὸν τρόπο σας.

— Ὅχι, τὸ εἶπες! ἀνεῖπεν ἡ Βιολάνταινα! εἶπες πῶς θὰ φύγῃς! καὶ γιὰ κύτταζε καλὰ, γιὰτὶ ἐγὼ δὲν...

Ὁ θόμος ἐπνίξε τὴν φωνὴ τῆς. Κ' ἐβλεπε τριγύ-ρω της, σὺν νὰ εἴχῃ τοὺς νάρπαξῃ τίποτα γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν Στέλλαν.

Ὁ τρόπος αὐτὸς ἀνέβασεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὄλον τὸ πεισμα τῆς κόρης. Ὅχι, δὲν το εἶπε! Τῆς ἐθαξεν εἰς τὸ στόμα λόγος ποῦ δὲν εἶπε. Τὸ ἐσυλλο-γίσθη, ἐπέρας κ' αὐτὸ ἀπὸ τὸν νοῦν της, ἀλλὰ ὄχι, δὲν το εἶχεν ἀποφασίσῃ.

Ο ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ο Μαρσούκας από ετών ήδη εγκαταλείψας τὸ πατριὸν ἔδαφος διὰ τὴν Ἀμερικὴν γίγριν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ του, τῆς συλλογῆς ἐράνων διὰ τὴν ἀγορὰν

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Ο Κ. ΣΠΥΡΟΣ ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ
Ὁ ξημιουργὸς καὶ διευθυντὴς τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων.

πυροβολαρχίας τῆς «Νέας Γενεᾶς», ἀπέστειλε προχθὲς ἐκ Νέας Ὑόρκης τὴν πρώτην δόσιν τῶν ἐράνων του, ἀνερχομένην εἰς ἑκατὸν χιλιάδας δρ. καὶ πλέον.

ΑΠΟ ΤΑΣ... ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΤΗΣ... ΘΕΣΟΚΟΥ

Ο κ. ΑΝΔΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Βουλευτὴς Πύργου

Ο κ. ΙΩΑΝΝ. ΓΙΑΝΝΑΚΙΤΣΑΣ
Βουλευτὴς Λαρίσης

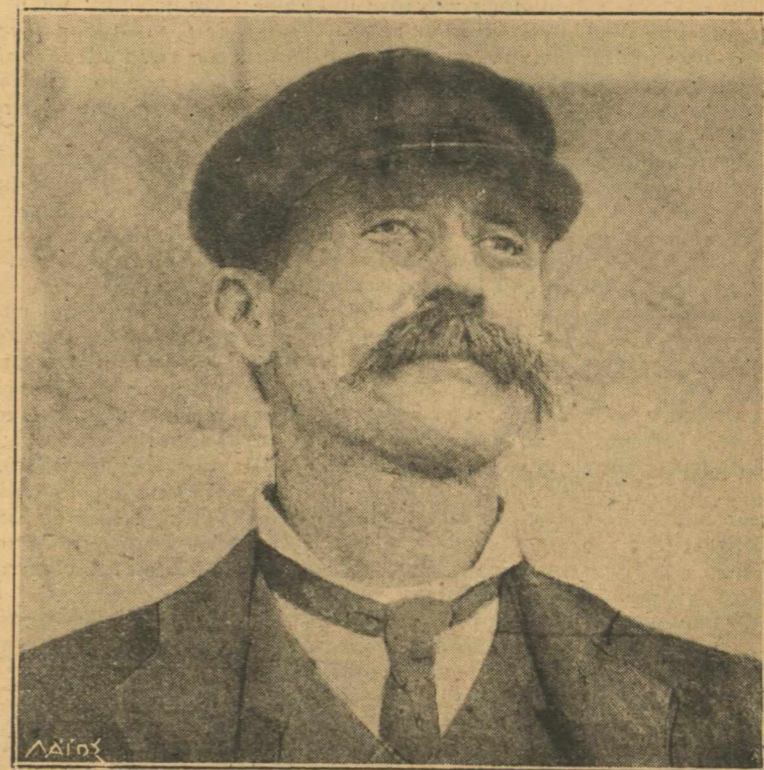

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

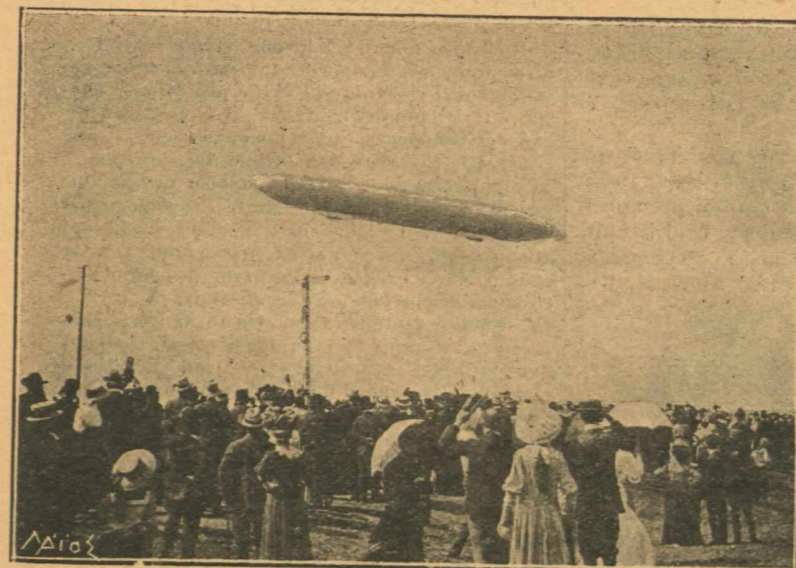

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ Δ^ρ ΚΟΥΚ

Ο ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΠΗΡΥ
Ὁ δεύτερος ἐξερευνητὴς, ὁ ἰσχυρίζομενος δεῖ αὐτὸς μόνος ἀνεκάλυψε τὸν Βόρειον Πόλον, καὶ ὄχι ὁ ἀντίπαλός του Κούκ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Τὸ τελευταῖον ταξεῖδιον τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ Γερμανοῦ κόμητος Ζέπελιν, ἐκ Φραγκφούρτης.
(Ἀποστολεὺς Mr Haider ἐκ Βερολίνου)

Η ΚΡΗΤΗ ΜΑΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Ἡ κεντρικὴ ὁδὸς Τσαρού.
(Ἀποστολεὺς κ. Μ. Candioti)

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΑ "ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ," ΤΟΥ κ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Υστερα από μινών ολοκλήρων ρεκλάμες, ύστερα από αγωνιώδεις μελέτες των ήθοποιών, ύστερα από χιλίων ειδών κόπου, ανεβιδάσθη τέλος πάντων εις τὸ Βαριετὲ, τὸ τρίπρακτον ἔργον τοῦ κ. Ν. Ποριώτη, τὰ «Συναλλάγματα». Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἂν εἶνε κομψοὶ ἢ δρᾶμα. Ὁ συγγραφεὺς τὸ θέλει κομψόδιαν, καὶ τὸ κοινὸν τὸ θέλει δρᾶμα. Κλίνω μᾶλλον ὑπερ τῆς δευτέρας ὀνομασίας, ὡς συμφωνότερας μὲ τὸ ἔργον.

Τὴν ὑπόθεσιν τῶν «Συναλλάγματων» δὲν ἀπεριερίμαι νὰ σὰς διηγήθω. Εἶνε τόσον μπερδεμένη καὶ μὲ τόσας λεπτομερείας ὥστε ἀναγκαστικῶς θὰ κουράσῃ ὅσους μὲ διαβάξουν ὅπως ἐκούρασε ἤδη ὅσους τὴν εἶδαν.

Τὸν κ. Ποριώτην τὸν ζεύρομε ὅλοι. Εἶνε ὁ φιλόκαλος μεταφραστὴς τῆς «Σαλώμης» τοῦ Oscar Wilde καὶ τόσον ἄλλων ἔργων, ὁ κατορθῶν νὰ παρουσιάσῃ πάντοτε μὲ μετὰφρασίαν ὅσα ἔργον πρωτότυπον. Τὴν ἡμιμουσικήν—μεταφραστικὴν τοῦ αὐτοῦ ἀξίαν, οὐδεὶς τοῦ ἠμφισβητήσε ποτε. Κατέχει καὶ θὰ κατέχῃ τὰ σκίπτρα τῆς μεταφραστικῆς τέχνης.

Ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖ μέχρι τοῦ νὰ τὸν χηροκοπήσουν ὡς θεατρικὸν συγγραφεῖα, τὸ πρᾶγμα ἀπέχει πολὺ. Καὶ ὅσοι ἐπίγαν πρὸ ἐβδομάδος στὸ Βαριετὲ νὰ ἰδοῦν τὰ «Συναλλάγματα», ἠπατήθησαν στὰς προδόσεις τῶν. Ἐπίγαν νὰ ἰδοῦν κατὰ τὴν ἀνάστην τοῦ Ποριώτη καὶ εἶδαν... κ' ἐγὼ δὲν ζεύρω τί εἶδαν. Κ' ὅμως ἡ ὑπόθεσις εἶνε καλὴ, γνηστὰ ἑλληνικὴ, ἡ γλώσσα γρούσα, φυσικὴ, γεμάτη ἀπὸ ὠραίας λαϊκῆς ἐκφράσεως, μὲ μὴ λέξι ἢ γλώσσα τοῦ Ποριώτη. Μολαταῦτα τὸ ἔργον ἀπέτυχε, ὅσον ὁτανίως ἀποτυγχάνουν ἔργα εἰς τὸ θέατρον. Καὶ θὰ ἐπικολούθει ἴσως καὶ... βασιλόρωμα ἂν τὸ ἔργον δὲν ἐπαίχτο ὑπὸ τῆς Κυβέλης.

Ἀπὸ τὸν κ. Ποριώτην, κατὰ βάθος μελετήσαντα πᾶν εἶδος ἑλληνικόν, ἀναμνηστικὸν νὰ μὴς παρουσιάσῃ ἕνα ἔργον εὐμορφόν, ἕνα ἔργο ξεχωριστὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ μόνον ξεχωριστὸ ποῦ μὴς ἔδωκε στὰ «Συναλλάγματα» ἦταν ἡ... ἀποτυχία του καὶ τὸ μόνον εὐμορφὸ ἢ... σκινογραφία τῶν Τζιτζιφιῶν. Οἱ διάλογοι τοῦ ἔργου εἶνε ἐκτενεῖς, κουραστικοί. Τοῦς λείπει ἡ ἀλήθεια, ἡ ζωὴ, μὲ ὅλην τὴν πείρα ποῦ ἔχει ὁ συγγραφεὺς. Ὅλο τὸ ἔργον ἔχει ἕνα ὁρὸ περιττὰ πράγματα ποῦ σὲ κάνουν δυστυχῶς νὰ δυοανασχετῆς καὶ νὰ νυστάξῃς.

Μὲ μὴ λέξι ὁ κ. Ποριώτης μὴς ἔδωκε μὲ τὰ «Συναλλάγματα» του μὴ ἀποτυχία πανηγυρικὴ. Δὲν εὐρέθη ἕνας νὰ ἐπανέστη καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ λίγο ἀπὸ τὸ ἔργον.

Καὶ φαίνεται παράξενον πῶς τὸ Βαριετὲ ἐδέχθη ν' ἀναβιδάσῃ ἐπὶ σκηνῆς τοιοῦτο ἔργον, ἀφοῦ ἡ Διευθυνσις καὶ οἱ ἠθοποιοὶ τὸ εἶδαν, ἀφ' οὗ τὸ ἐκρίναν προηγουμένως. Ἔως τῶρα δὲν μὴς εἶχαν συνειδηθεῖ ὅς τέτοια καὶ διὰ τοῦτο δὲν φαίνεται πιθανόν, ὅτι τελευταίως ἔχασαν τὸ γούστο τους. Τὸ πιθανότερον εἶνε μᾶλλον, ὅτι ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ποριώτη, βασιζόμενοι καὶ εἰς τὴν φήμην του.

Ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἀπεδείχθη εἰς τὸ Βαριετὲ—καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ—ὅτι ἡ φήμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφεὺς δὲν συντελοῦν εἰς τίποτε, ἐνόσω τὸ ἔργον δὲν ἔχει κομψιὰν ἀξίαν. Αὐτὸ θὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα εἰς τὸ μέλλον, διότι ἡ ἐκ τῆς ἀποτυχίας αὐτῆς γενομένη ἠθικὴ ζημία ἀφορᾷ ὑποθέτορον, ὅχι ὀλίγον καὶ τὸ θέατρον.

Οἱ ἠθοποιοὶ—περιττὸν νὰ τὸ προσθεῶ—ἐπαῖξαν τελείως. Ἡ κ. Κυβέλη ὡς Φανή, ὁ κ. Λεπενιώτης, ἡ κ. Καλογερίκου, ἡ κ. Ροζάν, ὁ κ. Παπαγεωργίου, ὁ κ. Μαρτίκος, ὅλοι ἐν γένει οἱ ἠθοποιοὶ, ἐπαῖξαν ὅσον ἠδυνήθησαν τελειότερα. Διὰ τοῦτο ἂν ἀξίει νὰ πῆ κανεὶς μερικὰς λέξεις ἐπαινετικὰς γὰρ τὰ «Συναλλάγματα», μόνον στοὺς ἠθοποιούς θὰ τὰς ἀπευθύνῃ.

ΤΟ "ΣΦΥΡΙ," ΤΗΣ κ. Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐνα μονόπρακτο δρᾶμα γὰρ τὸ ὅποιον θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ περισότερος λόγος ἀπὸ ἄλλα τρίπρακτα, ἐδόθη στὸ «Βαριετὲ» πάλιν, τὴν Παρασκευὴν. Εἶναι ἔργον τῆς Κας Π. Δημητρακοπούλου, τῆς γνωστῆς Ἑβρῆνης τῆς Ἀθηναίας, τῆς ὁποίας ὄχι ὀλίγα ὠραία πράγματα ἐδιδάδαμε ὡς τώρα.

Προχθὲς μὲς ἐπαρουσιάσθη καὶ ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς διὰ πρώτην φορὰν, μὲ τὸ «Σφύρι».

Ἡ ὑπόθεσις του εἶνε ἡ ἐξῆς: Ἐνας ἰδεολόγος καλλιτέχνης ἀγαπᾷ μίαν κόρην ἀθῶαν κατὰ τὰ φαινόμενα ἰκανὴν νὰ ἐννοήσῃ αὐτὴν καὶ τὰ ποιητικὰ αἰσθήματα του, καὶ ἵτις φαίνεται συναινεῖ εἰς τὸν ἔρωτα. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἀπελιπίσταν, τὴν ἀπιδίαν καὶ τὴν ἀπογοητεύσιν τοῦ καλλιτέχνη, ὅταν μανθάνει ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ ἀπλοῦστα ἦτο μίαν συνειδημένην φιλάρεσκον, καὶ μάλιστα ὅτι ἦτο ἀρραβωνιασμένη ἤδη μὲ ἄλλον.

Ἀρπάζει τὸ σφύρι του καὶ σπάζει ἕνα πρόπλασμα τῆς κόρης ἐκ πηλῶν τὸ ὅποιον εἶχε κατασκευάσει μὲ τὰ συντηρίματά του κατακρημνίζοντα καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ραλλοῦν, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ εἶνε τόσον πρόστυχη καὶ κοινὴ, ὅσον καὶ ὁ πηλὸς μὲ τὸν ὅποιον κατασκευάσε τὸ πρόπλασμα τῆς.

Αὐτὸ εἶνε μὲ δύο λόγια τὸ «Σφύρι». Ἡ ὑπόθεσις, ὅπως βλέπετε, συνειθισμένη. Ἄλλὰ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἐγράφη εἶνε ἀσυνηθιστός. Τὸ ἔργον εἶνε γεμάτὸ ἀπὸ ποίησις, ἀπὸ εὐμορφάτα λόγια. Οἱ διάλογοι του φυσικώτατοι, μὲ γλώσσα ἁρμονικὴ καὶ ποιητικὴ. Ἰσὸς δὲ μερικὰ ὀμηρία νὰ ὑπάρχουν καὶ διὰ τρεῖς ὑπερβολὰς, τὰς ὁποίας ἐπέτειον ἀκόμη περισότερον ὁ κ. Παπαγεωργίου μὲ τὴν ὑπόκρισίν του. Πάντως ὁμοῦ τὸ ἔργον εἶνε ἀπὸ τὰ εὐμορφα καὶ θὰ ἐπαναληθῆ.

Ἡ συγγραφεὺς ἐκλήθη εἰς τὴν σκηνὴν καὶ κατεχειροκροτήθη καθὼς καὶ αἱ Καὶ Κυβέλη Ἀδριανῶν καὶ Βώκου καὶ οἱ Κοι Παπαγεωργίου, Λεπενιώτης καὶ Μαρτίκος, οἱ ὅποιοι διερμήνευσαν τὸ ἔργον.

ΤΡΙΚ

ΘΕΑΤΡΑ

ΒΑΡΙΕΤΕ.—Τὴν Τρίτην τὸ «Γαϊδοῦρι τοῦ Μπουρηντάν», Πέμπτην ἢ «Μαντὰ Φλόρτ», Παρασκευὴν διὰ πρώτην φορὰν τὸ «Σφύρι» τῆς Κας Δημητρακοπούλου περὶ οὗ γράφομε ἀνωτέρω, ἢ «Κοκκινότριχα» τοῦ Renard καὶ τὸ «Κοριτσάκι» καὶ τὰ τρία μονόπρακτα εἰς τὰ ὁποία ἐδιδάξθησαν ἡ Κα Κυβέλη εἰς τρεῖς διαφόρους ὁλοῦς. Σάββατον τὸ «Σφύρι» καὶ ἡ «Φοτεινὴ Σάντη», Κυριακὴν ὁ «Ἔρω» Ἀγρυπτινῆ, Δευτέραν διὰ πρώτην φορὰν τὸ 97 τοῦ κ. Ἀσπρέα περὶ οὗ εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον, Τρίτην ἐπαναληθῆ.

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ.—Τρίτην ὁ «Κινηματογράφος τοῦ 1909» τοῦ κ. Δημητρακοπούλου, Τετάρτην τὸ «Χαμίνια» τοῦ κ. Δελνκατερίνου, τὰ ὁποία παίζονται ἔκτοτε καθ' ἐκάστην μὲ μεγάλης ἐπιτυχίας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ.—Τρίτην καὶ Τετάρτην οἱ «Σατανάδες» τοῦ κ. Ἀσπρέα, Πέμπτην ἢ εὐεργετικὴ τῆς Κας Κυριακίδου μὲ ποικίλον πρόγραμμα, Παρασκευὴν ἢ «Εὐθύμιος Χίρα», Σάββατον ὁ «Γενικὸς Γραμματεὺς», Δευτέραν ἢ εὐεργετικὴ τῆς Αἰδὸς Μ. Κολιβά, τῆς ὁποίας τὴν πρόδολψιν εἰς τὸ θέατρον τοῦτο εὐχαριστεῖς ἀγγέλλομεν. Τὴν Τρίτην ἤρχησεν. Χθὲς ὁ «Σύλλογος τῶν Ἀγάμων», περὶ οὗ εἰς τὸ προσεχές.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.—Τρίτην καὶ Τετάρτην ἢ «Καβαλιάρια» καὶ οἱ «Παλιότσι», Πέμπτην ἢ «Φαβαρίτα», Κυριακὴν «Καβαλιάρια» πάλιν, καὶ Τρίτην ὁ «Μάρκος Βότσαρος» τοῦ Καρπῆ.

ΝΕΑ ΕΡΓΑ.—Ὁ ἀγαπῶν φίλος κ. Locken (ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ κρύπτεται γνωστός μέλος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας) παρέδωκε πρὸ τινος ἕνα τρίπρακτον ἔργον του, τὴν **Μαγεμένην** εἰς τὸν θίασον τῆς Κυβέλης Φύρτ.

Ἡ «Μαγεμένην» θὰ παιχθῆ περὶ τὸ τρίτον δεκαήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου, θὰ γράψωμεν δὲ ἐκτενέστερον περὶ αὐτῆς.

ΔΙΧΩΣ ΡΥΘΜΟ

ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ

— Ἐλα, ξανθὸ κοράσι, ἔλα... Ἡ Ἀγάπη μὰς ἔχει ἐτοιμάσῃ μὴ φολιά... Ἐλα...

— Νὰ ἔλθω... Ποῦ θὰ μὲ πᾶς, χλωμὲ ποιητῆ, ποῦ τὰ μεγάλα σου μάτια κυττάζουν ὑγρὰ κ' ὁ νευροπόλα τὸν ἀστερόφωτον οὐρανόν;...

— Ἀχ! Ἀλήθεια, δὲν πιστεύεις κ' ἐοῦ στήν Ἀγάπη... Ποῦ θὰ σὲ πάω... Δὲν ἐχάθηες καὶ γὰρ μὰς ἕνα μικρὸν καταφύγιον μὲτ' ἀπέραντο κόσμον, κάτω ἀπ' τὸν πλατὺν οὐρανόν, ἕνα μικρὸν καταφύγιον, μὲσα στ' ἀνήθη τώρα ποῦνε ἄνοιξις... Κ' ὅταν πεῖα βαρῆς κ' ἀπειλητικῶς θεὸς νῆσθῃ ὁ χειμῶνας, μὲ βροχὰς καὶ καταγίδες, πάλι θὰ βρεθῆ μὴ βαθεῖα σπηλιὰ στοὺς βράχους, κάτω στὰ πόδια τῶν βουνῶν, διπλὰ στήν ἀπειρή, τὴν ὄργισμένην, τὴν αἰώνια θάλασσα... Τῆ φολιά μὰς ἐκεῖ μέσα θὰ τὴν στρώσωμε μὲ φύκια καὶ θὰ τὴν στολιώσωμε μὲ κοχύλια καὶ χρωματιστὰ πετραδάκια... Μὴ φοβάσαι, ξανθὸ κοράσι μὲσ' στή φολιά μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θὰ τόνισῃ τὸν τραγικὸν παῖδαν τῆς Τρικυμίας, ἡ ἀγκυλιὰ σου τότε θὰ εἶνε ζεστὴ, τόσο ζεστὴ!... Ἡ Ἀγάπη μὰς δὲν θὰ κἀνὴ διόλου κρυθ. Τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὴν πλημύρα τῆς θείας ὕγιαι, καὶ τὰ χεῖλη σου πορφύρα σὰν ἄλικα τριαντάφυλλα... Ὅταν ὁ Δεκέμβριος τῆς παγομένης νύχτες θ' ἀπλόηῃ ἔξω τὰ χιόνια του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ ἄγριον ἐνθουσιασμόν θ

ANDRÉ RIVOIRE

ΜΙΑ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣ...

(«Il était une bergère»)

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΛΕΟΝΤΟΣ Δ. ΜΑΚΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου)

Η Πριγκιπέσσα (Ξανακατεβαίνει δεξιά, — πάντα χωρίς να τους βλέπει.)

Εδώ κανείς! Αχ! Τι καλὰ ποὺ εὔρηκα τυχαίως Τὸ δάσος τὸ κρυφὸ κλειδί! Ὁ κάμπος ἐδῶ ὁ ὠραίος Τὰ δένδρα τὰ διοστρόφια, δικά μου εἶνε περὶ τώρα!... Κ' ἡ φυλακὴ μου ἀπλώνεται καὶ πνέει ὅλη τὴ χώρα. (Σιωπὴ.)

Τὸ ξέρω πῶς θὰ χροιασθῆ καὶ νὰ ἐπιτορῶνῃ ἄπιστο... Μὴν ὄρα ὅμως στοὺς θάμνους, δῶ, τοὺς ἀγρίους [θὰ γυρίσω, Ποῦ προσιδῶ κ' ἀπὸ φυτὰ οὐ ὀρώρας βασιταγμένα! (Περπατεῖ.)

Μὴν ὄρα θὲ νὰ περπατῶ χωρίς σκοπὸ κανένα... Αἰσθάνομαι, ὀμορφότερη, μὲ περὶ γλυκὰ τὰ μάτια, Ἀφ' οἷου γὰ νὰ φύγω ἐδῶ, ἀφῆκα τὰ παλάτια, Πότε θεοερέλλη, ζωηρὴ καὶ ποίε λυπημένη... Καὶ τί θὰ κάνω, ποῦ ὁ καιρὸς ποῦ δὲν μᾶς προσμένει; Μέσα στὰ δάση νὰ πηδῶ; Μὰ μόνῃ! ἀνὰ πάντα μόνῃ! (Κάθεται)

Κάλλια τὸ σκότος τοῦ θανάτου νὰ βλέπω πῶς ἀπλώνει. Ἐλευθερὴ! Ἐμ' ἐλευθερὴ! (λυπημένη)

Καὶ μόνῃ.

Ἡ Βοσκοπούλα (κοιμωμένη, στὸν βοσκὸ.)

Αχ! χρυσοῦ μου!

Ἡ Πριγκιπέσσα.

Τὶ ἐκτακτὰ ἄν, ὄπως ἐδῶ, δὲν ἔβλεπα ποτεῖ μου Τὸν βίον μου ὅλο νὰ κλείνεται!... Μὰ πάλι, τί νὰ κάνω; Στὸ δάσος τὸ παρόρημο τρέχοντας κάτω, ἐπάνω, Δὲν βλέπω τί ἀποσοδόνειο ἢ μοῖρα μοῦ ὀρίζει. Ἄν δὲν μοῦ τύχη τίποτε, ὁ κόπος δὲν ἀξίζει!... (Παύσις)

Στὸ δάσος τῆς νεράιδας μου, ἂν ἔλεγα;... Τι τάχα; (Μετανοεῖ)

Τι τρέλλα! Ἀφοῦ ὑποσχέθηκε, τρεῖς πόθους μου Νὰ μοῦ ἐκπληρώσῃ!... Μόνο τρεῖς; πρέπει γὰρ οἰκονομία!

Ναί! Βέβαια θὰ μοῦ μέναι... Δυὸ πόθοι μου ἀκόμα! Ἀλλὰ δὲν πρέπει φρονεῖν ὁ μὴ στιγμὴ σὺν τούτῃ. Νὰ χάσω τόσο δὴ τρέλλα, τόσο σπουδαία πλοῦτῃ! (Ἐξαφνὰ βλέπει τοὺς δύο Βοσκούς)

Μπα! Δυὸ βοσκοὶ κοιμηθῆσαν ἄδω πέρα!... Ὁ Βοσκός (πάντα κοιμωμένος)

Αχ! Χρυσὸ μου!

Ἡ Πριγκιπέσσα

Τὸ ἐρωτικό τους τὸ φιλί σὲν σκέρι τὴν δική μου Ταῖς ἐκτακταῖς θοπέλαις του σιγά-σιγά μοῦ ἀπλώνει! Δὲν εἶδ' ἐγὼ ἀγαπητικὸς ὡς τώρα!... Κ' εἶμαι μόνῃ! Πῶς φαίνεται ἐνδοξοῦς ὁ δὸς! Ἀυτός πῶς τὴν [θοπέλει!

Κανεὶς σ' αὐτὸ τους τῆστρο ὀσο δὸ καὶ γὰρ γεύθῃ Για ὅσα τὰ φαντάζομαι, γὰ τὴ γλυκεία σου ἰδέα. Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ὁ Βοσκός (πάντα κοιμωμένος)

Αχ! Χρυσὸ μου!

Ἡ Πριγκιπέσσα

Τὸ ἐρωτικό τους τὸ φιλί σὲν σκέρι τὴν δική μου Ταῖς ἐκτακταῖς θοπέλαις του σιγά-σιγά μοῦ ἀπλώνει! Δὲν εἶδ' ἐγὼ ἀγαπητικὸς ὡς τώρα!... Κ' εἶμαι μόνῃ! Πῶς φαίνεται ἐνδοξοῦς ὁ δὸς! Ἀυτός πῶς τὴν [θοπέλει!

Κανεὶς σ' αὐτὸ τους τῆστρο ὀσο δὸ καὶ γὰρ γεύθῃ Για ὅσα τὰ φαντάζομαι, γὰ τὴ γλυκεία σου ἰδέα. Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ὁ Βοσκός (πάντα κοιμωμένος)

Αχ! Χρυσὸ μου!

Ἡ Πριγκιπέσσα

Τὸ ἐρωτικό τους τὸ φιλί σὲν σκέρι τὴν δική μου Ταῖς ἐκτακταῖς θοπέλαις του σιγά-σιγά μοῦ ἀπλώνει! Δὲν εἶδ' ἐγὼ ἀγαπητικὸς ὡς τώρα!... Κ' εἶμαι μόνῃ! Πῶς φαίνεται ἐνδοξοῦς ὁ δὸς! Ἀυτός πῶς τὴν [θοπέλει!

Κανεὶς σ' αὐτὸ τους τῆστρο ὀσο δὸ καὶ γὰρ γεύθῃ Για ὅσα τὰ φαντάζομαι, γὰ τὴ γλυκεία σου ἰδέα. Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ὁ Βοσκός (πάντα κοιμωμένος)

Αχ! Χρυσὸ μου!

Ἡ Πριγκιπέσσα

Τὸ ἐρωτικό τους τὸ φιλί σὲν σκέρι τὴν δική μου Ταῖς ἐκτακταῖς θοπέλαις του σιγά-σιγά μοῦ ἀπλώνει! Δὲν εἶδ' ἐγὼ ἀγαπητικὸς ὡς τώρα!... Κ' εἶμαι μόνῃ! Πῶς φαίνεται ἐνδοξοῦς ὁ δὸς! Ἀυτός πῶς τὴν [θοπέλει!

Κανεὶς σ' αὐτὸ τους τῆστρο ὀσο δὸ καὶ γὰρ γεύθῃ Για ὅσα τὰ φαντάζομαι, γὰ τὴ γλυκεία σου ἰδέα. Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ὁ Βοσκός (πάντα κοιμωμένος)

Αχ! Χρυσὸ μου!

Ἡ Πριγκιπέσσα

Τὸ ἐρωτικό τους τὸ φιλί σὲν σκέρι τὴν δική μου Ταῖς ἐκτακταῖς θοπέλαις του σιγά-σιγά μοῦ ἀπλώνει! Δὲν εἶδ' ἐγὼ ἀγαπητικὸς ὡς τώρα!... Κ' εἶμαι μόνῃ! Πῶς φαίνεται ἐνδοξοῦς ὁ δὸς! Ἀυτός πῶς τὴν [θοπέλει!

Κανεὶς σ' αὐτὸ τους τῆστρο ὀσο δὸ καὶ γὰρ γεύθῃ Για ὅσα τὰ φαντάζομαι, γὰ τὴ γλυκεία σου ἰδέα. Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ὁ Βοσκός (πάντα κοιμωμένος)

Αχ! Χρυσὸ μου!

Ἡ Πριγκιπέσσα

Τὸ ἐρωτικό τους τὸ φιλί σὲν σκέρι τὴν δική μου Ταῖς ἐκτακταῖς θοπέλαις του σιγά-σιγά μοῦ ἀπλώνει! Δὲν εἶδ' ἐγὼ ἀγαπητικὸς ὡς τώρα!... Κ' εἶμαι μόνῃ! Πῶς φαίνεται ἐνδοξοῦς ὁ δὸς! Ἀυτός πῶς τὴν [θοπέλει!

Κανεὶς σ' αὐτὸ τους τῆστρο ὀσο δὸ καὶ γὰρ γεύθῃ Για ὅσα τὰ φαντάζομαι, γὰ τὴ γλυκεία σου ἰδέα. Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ὁ Βοσκός (πάντα κοιμωμένος)

Ἡ Βοσκοπούλα

Ἀμύσις! ἔφρηγα!

Ὁ Βοσκός.

Ἄν θέλεις σὺ, κοιμήσου...

Ἐγὼ ὅμως φρέγω.

Ἡ Βοσκοπούλα (πάντ' ἀκίνητη.)

Μεῖν' ἐκεῖ... Κ' ἄφρησ τὴν σπουδὴ ὁ ἔξ Καὶ μου! Ἐλ' ἄκου δόνειρο ποῦ εἶδα: Ἐμῖσταν γέροι, Μ' ἔτη πολλὰ σὴν ὀρχή μας!, πολλὰ, — κανεὶς δὲν [ξέρει

Πῶσα, — καὶ χροῖα ἀδύνατα, μ' ἀγάπη ὅμως αἰώνια Μὲς σὴν καρδιά! Ἥταν ἐκτακτὰ!

Ὁ Βοσκός.

Ποῖος ξέρει 'ς τόσα χρόνια...

Ἐλπίζω πῶς εἰς δόνειρο εἴμασταν παντρεμένοι;

Ἡ Βοσκοπούλα.

Ἐοῦ παπποῦς! Κ' ἐγὼ γαργά!... Τρεῖς γέροι καθι- [σμένοι

Ἐγγόνιοι καὶ διογγόνιοι, φλόαροι, εὐθυμοὶ ὄλοι, —πολλοὶ, πολλοί!, —ποῦ γέμιζαν τὴν καρδιά μας [δὴ....

Παιτιῶ ἀνηχοῦσαν ἢ φωνάζει, —σὺν τὸ βοροῦν ποῦ [πνέει!, —

Κ' ἦσαν ἢ ἦσαν ὁμορφαις, κ' ἦσαν οἱ γιοῖοι ὡ- [ρατοί!...

Ὁ Βοσκός (τὴν σιαματῆ)

Ναί! Ναί! Ἄλλ' εἰς τὸ μεταξὺ... γοήγορα! Ὁ ἥλιος [σβύνει.

Τοῦ ἡλίου αὐτοῦ τὴν φύλαξη, κ' ἄλλας σὴν νύκτα [ἀρῆνει

Ἀργήσε! Ἀργήσε!

Ἡ Βοσκοπούλα

Ἄ μὰ! Ἐμ' ἀπορασιαμένη... (πέφνει τὸ καπέλλο τῆς)

Καλὰ 'ναι τὸ καπέλλο μου! (Νεῦνα καταρατικῶν τοῦ [βοσκοῦ)

Ἐίμαι ξεκτετισμένη;

Ὁ Βοσκός.

Ὁχι.

Ἡ Βοσκοπούλα.

Εἶμαι πολὺ κόκκινη;

Ὁ Βοσκός.

Ὁχι.

Οἱ δύο μαζῆ.

Ὡς! αἰσίο πάλι!

Ἡ Βοσκοπούλα (ξαναγέχεται.)

Δὸς μου ἄλλο ἐνὰ! Μοναγὰ! Γὰ νὰ γὰρ τὸ κεφάλι Ὡς αἰσίο ποῦ θὲ νὰ σὲ δῶ τὴν μέση τῆς τσοῆς [σοῦ...

Πέ; Μ' ἀγαπᾷ;

Ὁ Βοσκός.

Ναί, σ' ἀγαπῶ! Μικρὴ μου, σὺλλογίσου Πῶς ὄταν φρέγγεις κ' ἡ καρδιά μου φρέγγει καὶ μάρῃνει. Κ' ὅμως ποτεῖ ἡ φύλαξ σου αὐτὰ μάτια μου δὲ σβίνει. Μὰ πάντα κρταίνει ἀνάμωσα σὴν κόσμο καὶ σ' ἐμένα... Καὶ μένω ὄρας διοκλήρις μὲ γέλια σφαλισμένα, Ἀκίνητος, ἐνθ' ἡ βραδιά προβαίνει... Ἀναστεινάω. Καὶ γὰ τὸν ἄλλο σου ἐχθροῦ λόγια γλυκὰ εἰτοιμάω. Μ' αὐτὰ γελῶμ' οἱ δύο μαζῆ! μὰ μόνος ὅμως κλαίω... Ἄδεια... δὲν ξέρω καὶ ποῖα... Ἐκεῖνα ποῦ σοῦ λέω Για ὅσα τὰ φαντάζομαι, γὰ τὴ γλυκεία σου ἰδέα. Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία! — Ὡς οἷου μᾶς ἐνώουσε οσοῦ κόσμου ὅλου τὰ μάτια!... Σὺ δὲν μορεῖς νὰ μ' ἐνοιθῆς, δὲν ξέρεις!

Ἡ ἑσπέρια μᾶς κάμαρη, αὐτὸ φρέγγει σὺ, ἡ ὄρατα, Πειθαίνει γιὰ ἔθνη; ἄρωμα ἂν τὰ λουλούδια, Ἡ πρᾶσιναδά, τῆ; πηρὴς τὰ ἰσκιὰ τραγοῦδια, Πειθαίνουσι οὐ φρέγγει σὺ τοῖς ἐγὼ μόνω, μόνω. Τὴν τακτικὴ ἱστορία μᾶς οὐ ποῦ μου ξεδιπλώνω: Πῶς πάντα δάξεται ἐλαφρὴ, χωρίς νὰ σὲ βραδίη; Ἡ τῆχη σου, σὲ μὴ γρηχὸ ποῦ δόξαται προσμένει, — Παύσις φύλλα ποῦ τρεῖς νεκρὰ, οὐδ' ἰστορία

ΤΑ ΓΕΝΤΖΕΛΙΑ

(Έργο του στρατιωτικού μας ζωγράφου κ. Γ. ΡΟΪΛΟΥ)